

Baryl Nidding Halunk

ØKSEMORD / FERIEKUPLEN

*3. verdenskrig var
overstået. Nu måtte
far og søn betale for
at opleve blodig
spænding og action.*

★★★★★
"Vores store unge
forfatter har
gjort det igen"

LOUIS B. KNOCKEL
i Litteraturtidende

NYT DANSK
ROMAN
FORLAG

Copyright 2017 by
forfatteren og
Nyt Dansk Romanforlag

Find os [på facebook](#) og her:

[NYT DANSK ROMANFORLAG](#)

Pris, salgsbetingelser og kontakt-
Information bagest i bogen

KAPITEL 1

“Goddag, frøken,” siger en rank og nydelig herre med en kraftfuld stemme, der giver ekko i den stilrene lobby i Action Vacation Park, afdeling Sjælland. “Min søn og jeg har booket et ferieophold her i dette formidable etablissement, og vi glæder os usigeligt til at feriere, kan jeg sige Dem. Jeg fik stedet anbefalet af op til flere pålidelige medlemmer af jagtklubben.”

Den nyankomne gæst står strunk i en lang, orange filtfrakke og med et fast greb om en læderkuffert. I munden hviler en mekanisk damppibe, hvorfra en koncentreret em skyder op som en gejser. Ved hans side står en betragteligt yngre mand iklædt en militærlignende dragt. Begge mænd har kulsort hår og venlige, men gådefulde øjne.

“Deres navn?” spørger den unge kvindelige receptionist i den blåternede uniform.

“Mit navn er Ronald Toft, og dette er min søn Filip,” siger han og klapper sin ledsager på skulderen.

“Lad mig se engang.” Hun skimter bookinglisten på skærmen. “En spændingsferie i landboidyl?”

“Korrekt.” Ronald ser selvsikker, nærmest *skudsikker*, ud.

“Betalers De med øjen- eller fingerscanner?” spørger hun.

“Jeg bruger grabberne,” svarer Ronald og trykker pegefingeren mod betalingsanordningen ved skranken. Det giver et smæld, og transaktionen er gennemført: 88.000 globaldollars pr. næse. Ganske billigt, hvis hr. Toft selv skulle sige det.

Medarbejderen drejer rundt på stolen og trykker på en knap placeret på væggen bag hende. En af de mange jerndøre til venstre for mændene går op og afslører et mindre rum, der kunne minde om en elevator.

“*Landboidyl*,” står der i neonlys over døråbningen.

“Slusen her vil føre Dem til Deres opholdssted,” fortæller kvinden. “Og husk på: De er på egen hånd under Deres besøg i kuplen. Vi fralægger os ethvert ansvar i forbindelse med alvorlige læsioner eller dødsfald. Glem alt om at give os et sagsanlæg på halsen.”

“Forstået,” svarer Ronald. “Vi lever jo ikke i De Forende Stater.”

Kvinden trækker på smilebåndet:

“Så siger jeg god fornøjelse.”

Ronald og Filip nikker og går ind i slusen til scenariet *Landboidyl*. Jerndøren smækker i bag dem. De to herrer er alene. Ingen kommer dem til undsætning, hvis noget skulle gå galt.

Der lyder en let summen fra den massive mørkeblå port foran dem. Indgangen til kuplen – døren til deres ferie.

Det blinker og sitrer omkring dem. Faderen nynner en gammel traver. Sønnen klør sig i nakken og tjekker hurtigt, om han har husket sine frugtsmagssmøger. Det har han.

“Gør Dem klar, d'herrer. Klokkeren er 13.01,” siger en monoton og metallisk kvindestemme. “Deres ferie begynder om 3 ... 2 ... 1 ...”

Den blå port går op og lader frisk naturduft strømme ind til dem. De misser begge med øjnene.

“Er det ikke fabelagtigt, knægt?” udbryder Ronald, mens han frimodigt og på raske fjed begiver sig gennem døren. Solen skinner, fuglene synger, og kviste knaser under hans fødder for hvert skridt, han tager. “Hvis du var taget med din mor og Herbert på ubådskrydstogt, var du hurtigt kommet til at kede dig. Næh, vi to forstår at hygge os. Far og søn på en afslappet mandetur langt fra stress og jag.”

“Ja, den her ferie virker sjovere,” svarer sønnen med et grin. “Ifølge brochuren skulle der være spænding, action og mystik. Tre ting, jeg sætter stor pris på.”

De befinder sig på en skovsti i et solbeskinnet naturområde. En lille gård kan anes i det fjerne.

“Er det der, vi skal bo?” spørger Filip og peger på bebyggelsen.

“Det er det, søn.” Ronald sætter i bevægelse ned ad stien mod gården. “Kom, min dreng. Sublime oplevelser venter os!”

KAPITEL 2

Efter få minutters gang er turisterne fremme ved deres bestemmelsessted, en lille hyggelig hvidkalket landejendom med stråtag, gårdsplads og tilhørende stald. Ved siden af bygningerne står en rusten traktor, der tydeligvis ikke længere er i brug. Den tonløse stemme skratter over deres hoveder fra højttalere placeret i fyrretræerne:

“Velkommen til Solsikkegård. Pas på Dem selv, d’herrer – der er fare på færde ...”

Stemmen forstummer brat, så fuglefløjt og vinden atter kan høres.

“Det er interessant, at du valgte bondeidyl som kulisse for vores ferie,” siger Filip og kigger betaget på syv høns, der pludrer og skraber i jorden.

Ronald bapper på den højteknologiske pibe og svarer med sin erfarne røst:

“En bondegårdsferie er både fængslende og sindsoprivende. Faren lurder bag hvert et hjørne, bag hvert et krat og bag hvert et stykke kreatur. Intet er sikkert. Man kan ikke regne med noget som helst på landet. Sådan er det, knægt. Sådan er det altid.”

Faderen får med ét øje på noget, der giver ham julelys i øjnene.

“Kom, min dreng, nu skal du bare se!” Han smider kufferten på jorden og spankulerer målrettet rundt om tre rustne olietønder.

En mand i en cremefarvet skjorte ligger stendød på det nyklippede græs med en økse dybt begravet i ryggen.

Ronald stopper ved siden af den dræbte med ansigtet præget af entusiasme.

“Kan du se, sønnike? Kan du mærke intensiteten? Vi er netop arriveret, og en person er allerede blevet myrdet.”

“Ja, nu tager det godt nok fart.” Filip smiler over hele femøren. “Det bliver bare bedre og bedre!”

“Så sandt, søn, så sandt.” Ronald slår ud med armene. “Dette er en sag for Toft og Toft,” brummer han med en autoritær mine efter at have puffet til liget. “Myrdet for kort tid siden, rigor mortis er ikke sat ind endnu. Vi to, os alene, må finde den skyldige bag denne skændselsgerning. Er du klar, min dreng? Er du rede til at påtage dig en så betydningsfuld opgave?”

“Selvfølgelig,” griner Filip og giver Ronald hånden. “Men hvordan bærer vi os ad?”

“Det er simpelt. Vi går strategisk til værks. Hvad er det første, man gør, når man står med et nedslagtet lig?” Ronald ser forventningsfuldt på sin søn.

“Undersøger det for spor?” foreslår Filip.

“Rigtigt,” svarer faderen og laver en cirkelbevægelse med pegefingern. “Vend ham om.”

Filip tager fat i den ene arm og skulder. Øksen forhindrer liget i at dreje helt om på ryggen.

“Lad os gennemgå klæderne for personlige effekter.” Ronald sætter sig på hug. Filip stikker hånden i ofrets bukselomme og fisker en genstand op.

“Jeg har fundet hans tegnebog,” siger han og åbner den. “Han hedder Hector Jansen. Født i år 2017.”

“Godt, min dreng,” siger Ronald stolt. Han kniber øjnene sammen og stikker hovedet tættere på hr. Jansens afsjælede legeme.

“Filip, kan du se disse pletter på ligets skjorte? Ikke blodpletterne. De andre.”
“Ja, det ligner fedtpletter.”

“Lige hvad jeg tænkte.” Ronald finder sin stemmeskribler frem fra inderlommen. Han mumler det observerede til den verbalstyrede notattager:

“Offer: Hector Jansen,” dikterer han, mens maskinen omdanner talen til skrift.

“Alder: 47 ... Mordvåben: Økse ... I øvrigt: Fedtpletter på skjorten.”

“Er fedtpletterne virkelig værd at nævne?” spørger Filip undrende.

“Alt skal tages til efterretning. *Alt.*” Han putter maskinen tilbage i lommen. “Den mindste detalje kan afsløre den skyldige ...”

De afbrydes af en hæs stemme bag dem.

“... Må jeg få min økse tilbage?” spørger en ukendt mandsperson.

Toft og Toft vender sig om.

Der står en benet gamling i selebukser og med stråhat. Han har et halmstrå i mundvigen og beskidte næver. En rigtig arbejdsmand.

Ronald betragter den fremmede nøje. Karlen er krumrygget. Besidder et korpus, der minder om et korthus – smalt og kan falde sammen hvert øjeblik, det skal være.

“Er De tunghør?” brummer oldingen. “Må jeg få min ØKSE?”

“Det ser jeg intet problem i, at De får,” svarer Ronald. “Hvis blot De præsenterer Dem selv og fortæller mig, hvad De foretager Dem her.”

Manden rømmer sig og spytter på jorden.

“Navnet er Uldrup, Werner Uldrup. Jeg arbejder her på Solsikkegård,” skræpper han. “Og jeg ser, at De har myrdet Hector. Oveni købet med *min* økse. Ikke pænt gjort!”

“De tager fejl,” svarer Ronald. “Vi fandt hr. Jansen i denne tilstand, og vi agter at afsløre morderen.”

Ronald griber fat i økseskaftet. Han vrider og drejer det, men det er ikke sådan lige at få løsnet. Måske fordi redskabet er gået direkte igennem ligets torso. Ét fatalt hug.

“Det var da forbløffende. Som svejset til kroppen. Der er brugt ufattelige kræfter.”

Toft senior river og flår i mordvåbenet. Han må støde sin støvle mod ofrets ryg, før øksen slipper sit tag med en sprød og klistret lyd.

“Det lykkedes!” Ronald hæver triumferende redskabet i vejret.

“Det var på tide.” Uldrup flår øksen ud af hænderne på turisten. Han tørrer den af i græsset og forlader stedet uden at sige yderligere.

“Skal vi ikke pågribe ham?” hvisker Filip. “Vi har muligheden for en civil anholdelse.”

“Hvorfor i alverden skulle vi dog gøre det?” svarer Ronald uforstående.

“Det er jo hans økse,” prøver Filip.

Ronald ryster på hovedet.

“Filip, min kære dreng. Du har meget at lære endnu. Du skal kunne bevise dine postulater. Er hr. Uldrup morderen, bare fordi dennes økse tilfældigvis blev anvendt til det nederdrægtige formål? Nej da. Vi må have flere beviser, før vi peger en morder ud.”

“Du har sgu nok ret.” Filip trækker på skuldrene.

“Det bliver også nødvendigt at møde de resterende beboere,” påpeger Ronald hurtigt og sætter i det samme kursen mod gårdspladsen. Sønnen følger trop.

KAPITEL 3

“Velkommen til Solsikkegård,” udbryder en korpulent mand, da de kommer hen foran huset. “Mit navn er Alf Momme. Jeg ejer gården.”

Mandspersonen er iført en gråstribet habit. På hovedet sidder en alpehue, mens fødderne er parkeret i et par slidstærke sommersandaler. En let odeur af brændevin hænger i tøjet.

“Vi er Toft og Toft,” siger Ronald og giver hr. Momme hånden. “Vi har i sinde at finde hr. Jansens morder.”

“Er Hector død? Det var dog tragisk,” mumler Alf Momme. “Var ellers en fin fyr. Ikke så produktiv, men et godt menneske var han.”

Ronald finder sin stemmeskribler frem.

“Hvad var hans rolle på gården?” spørger han.

“Øh, Hector fodrede hønsene, kalkede murene og så videre.”

“Havde han nogen fjender?” spørger Filip.

“Næ nej, det havde han i hvert fald ikke,” svarer gårdejereren og vifter med hænderne. “Nå, men pligten kalder ...”

“... Hvem bor her udover Dem og hr. Ulstrup?” indskyder Ronald.

“Æh, det gør kogekonen, fru Bovs. De skal være velkommen til at tale med hende. Hun står i køkkenet døgnet rundt og vil med glæde bespise Dem, hvis De ønsker det.”

“Det vil vi benytte os af,” svarer Ronald venligt.

“Husk nu at rose hendes mad. Det gør hende så glad. Hun bliver ked af kritik,” brummer Momme.

Turisterne nikker synkront. Ronald slukker stemmeskriveren og lægger hovedet på skrå.

“Er der et sted, vi kan søge ly for natten? Vi forlader ikke området, før investigationen er fuldbragt.”

Alf Momme peger på stalden.

“I huset er der ikke plads, da jeg har opstillet et hjemmebrænderi. Det fylder jo, ved De nok. De kan begge overnatte i stalden, hvis det ikke er noget problem ...”

“Stalden er udmærket, hr. Momme. Der er sikkert rigeligt med halm at ligge i.”

KAPITEL 4

Fader og søn er tilfredse med staldens landlige og hyggelige atmosfære. Noget af en afveksling fra lejligheden på 298. etage hjemme på Østerbro.

Ronald åbner sin læderkuffert.

“Jeg har medbragt en række remedier, der kan blive aldeles anvendelige i vores efterforskning,” siger han og trækker et par blå briller frem.

Filip ligger i en høstak og peger.

“Det er sgu dine varmebriller. Dem du bruger til at se, om sommerhuset er ordentligt isoleret.”

“Det er lige, hvad det er, min dreng. Varmebriller kan også bruges til at se skikkelser, der skulle være usynlige for det blotte øje. Eksempelvis i tætte tågebunker eller lignende. Kropsvarme lyser op.”

“Godt tænkt, du gamle. Hvad skulle vi dog gøre uden gadgets?”

“Jeg har også medbragt en giftmåler og selvfølgelig min Colt. Udelukkende til defensiv brug, naturligvis. Den er ganske sjælden. Jeg arvede den fra min bedstefar Sakarias.”

“Må jeg holde den?” Filip rejser sig.

“Det kan du tro. Jeg havde faktisk tænkt mig, at du skulle bære rundt på den.”

Han overrækker våbnet til den unge mand.

“Tak, far.” Filip studerer pistolen med et fornøjet udtryk.

“Det er en oldsag, ingen tvivl om det,” påpeger Ronald. “Men fiks som bare fanden. Jeg insisterede på at bruge den i felten under tredje verdenskrig, i stedet for de der *lazergeværer*. En fornøjelse uden lige. Det var tider dengang.”

KAPITEL 5

Werner Uldrup står ved skyggesiden af bondehuset og er i færd med at hugge brænde. Af og til giver han en jammerklage fra sig. Han er i sit livs efterår.

“Åh, min ryg,” brummer han, idet han løfter øksen og deler et stykke brænde i to. Da turisterne går ham i møde, ser han godt tværet ud. “Hvad vil De nu?” snerrer han og lægger et nyt stykke brænde på blokken.

“Spørge Dem om noget,” svarer den yngste gæst fluks.

Ronald står med stemmeskribleren i udstrakt arm som en anden opsøgende journalist.

“Hvordan var Deres forhold til hr. Jansen?” spørger han.

“Hvad rager det Dem?” svarer gamlingen bistert.

Filip lægger en hånd på Werners skulder.

“Hvis jeg nu hugger resten af Deres brænde, vil De så hjælpe os?”

Werner Uldrup klør sig på hagen og overvejer tilbuddet. Filip finder sin tegnebog frem.

“Hvad hvis jeg lægger 2000 globaldollars oveni?” siger han, mens han vifter med en pengeseddel, hvis motiv er den danske præsident, Carlo Himmeldahl.

Arbejdsmanden indvilliger efter kort betænkningstid.

“Okay, så.” Han stopper sine nyerhvervede likvider i bukselommen og overdrager øksen til Filip, der straks giver sig i kast med at kløve brænde.

Uldrup sætter sig på en jernspand og tørrer sved af panden med en gammel klud.

“Hector var fin nok,” begynder han. “Jeg havde intet imod ham.”

“Kender De noget til hans baggrund?” spørger Ronald venligt.

“Ikke som sådan.” Han lukker øjnene og tænker. “Åh, jo. Han fortalte mig, at han engang havde arbejdet i en mine på Månens bagside. Han tjente vist kassen. Jeg ville dræbe for så mange penge, da jeg selv er en fattigrøv.”

“Hvornår så De sidst Hector i live?” spørger Filip, idet han lægger et stykke træ på blokken.

“Æh ... lige før frokost.”

“De skal have tak for hjælpen, hr. Uldrup,” siger Ronald.

“Var det virkelig det?” Uldrup rejser sig forbavset.

“Ja, det var alt,” lyder det lystigt fra Ronald. “En sand detektiv behøver ikke at bombardere de mistænkte med spørgsmål for at løse gåden.”

Filip giver sig god tid til at halvere de sidste stykker træ, før han leverer øksen tilbage til Uldrup.

“Så siger jeg tak for handelen,” kagler Werner. Senior og junior nikker venligt og forlader arbejdsmanden.

“Vi må hellere aflægge kogekonen fru Bovs et besøg. Hun må være den sidste der så Hector i live,” påpeger Ronald. “Under alle omstændigheder skal vi have noget at spise. – *Uden levnedsmidler i systemet, bliver detektiven problemet.*”

“Var det én du lige fandt på?” ler sønnen.

“Det var det, Filip. Det var det.”

KAPITEL 6

Klokken 17.58 begiver de sig ind i køkkenet.

“Sæt Dem ned og spis!”

Kogekonen, Kirsten Bovs, har travlt ved komfuret. På trods af sit rynkede udseende er hun forbløffende mobil. Hun springer rundt som en kat iført kraftigt hårnnet og et forklæde, mens hun holder en paletkniv i den ene hånd og en grydeske i den anden.

“Jeg har lavet stegt flæsk med persillesovs,” kvidrer hun varmt og gæstfrit.

“Det lyder fabelagtigt,” svarer Ronald. “Det har alle dage været min livret. Åh, jeg mindes de gode gamle dage i barndomshjemmet i Skælskør.”

Et højtideligt udtryk breder sig over hans ansigt, mens han afklæder sig sin frakke og hænger den på stolen.

“Jeg har forresten aldrig set dit barndomshjem,” siger Filip, da de har taget plads ved bordet. “Vi kan måske se det på hjemvejen?”

“Der er ikke andet end et bombekrater på det sted,” sukker Ronald.

“Tredje Verdenskrig?” spørger sønnen.

“Tredje Verdenskrig,” bekræfter faderen.

“Det var da sjovt, at De sætter så stor pris på flæsk,” udbryder fru Bovs. “Det er den eneste ret jeg *kan* og *vil* frembringe i et køkken.”

“Så går jeg ud fra, at der ikke er nogen dessert,” svarer Ronald i spøg. Kogekonen ser ikke ud til at fange morsomheden, og han skifter emne: “Kender De noget til mordet på Hector Jansen?”

“Næ, jeg passer mig selv,” svarer fru Bovs. “Jeg har stået i køkkenet hele dagen og stegt og kogt.”

Hun stiller et fad med nystegt flæsk på bordet, efterfulgt af tilbehøret.

“Tag for Dem,” siger hun venligt.

“Tak, fru Bovs. Kan De sige mig, hvornår De sidst så Hector i live?”

Filip skovler flæsk, kartofler, rødbeder og persillesovs på sin tallerken i en lind strøm. Ronald stirrer på ham med et sigende blik.

“Uha, nej!” Kirsten Bovs griber hurtigt en saks fra køkkenbordet. “Undskyld mig, men jeg må ud i urtehaven efter mere persille.”

Filip skal til at proppe mad i munden, da han overraskes af faderens pludselige udbrud:

“Sønnike!” råber han.

Filip taber bestikket af forskrækkelse. Et stykke flæsk lander på gulvet, og han får sovs på ærmet.

“Altså, far,” jamrer han. “Er du ude på at slå mig ihjel?”

Faderen svarer ham i et mere fattet toneleje end før:

“Nej, men hun kunne meget vel have den slags hensigter. Hvad er det, man altid skal huske på, *inden* man konsumerer et måltid et sted, hvor en skruppelløs morder lusker rundt.”

“Æh?” Filip ser desorienteret ud.

“Gifftestning, knægt, *GIFTTESTNING*.” Han peger på sin søn. “Har vi testet det serverede traktament?”

“N... nej.” Filip synker en klump.

“Var det så ikke på tide?” Ronald trækker sin giftmåler op af brystlommen. Den har samme form som en kuglepen. I den ene ende sidder det elektroniske sanseapparat, i den anden diodelampen, der enten giver grønt eller rødt lys til måltidet.

Med en rask bevægelse stikker han hjælpemidlet i sovseskålen.

“Denne dame kunne være morderen og forsøge at ekspedere os begge via gift i flæsk og sovs. En ydmygende måde at forlade denne jord på.”

Han putter instrumentet i de andre fade og måler al maden for toksisk manipulation.

“Hun ser da ganske fredelig ud, hende kogekonen.” Toft Junior tørrer sovs af ærmet med en serviet.

“Alle er mistænkt, selv du og undertegnede. Morderen er ofte den, der ser mest tilforladelig ud.”

Giftmåleren blinker og lyser grønt. Ronald smiler. “Ingen fare, knægt. Spis bare!”

KAPITEL 7

De forlader huset en time senere. Måltidet er forløbet gnidningsfrit. Intet mistænkeligt at bemærke, bortset fra kogekonens fravær. Hun vendte aldrig tilbage fra sit persilletogt.

De stiller sig på gårdspladsen. Filip ser veltilfreds ud, hvilket faderen ikke gør.

“Sikke noget hakkelse,” vrænger Ronald og laver en viftende bevægelse. “Flæsket var tørt, kartoflerne udkogte, og sovsen var kold og fuldkomment blottet for smag. En jammerlig omgang. Ingen af mine sanser blev stimuleret under taflet. Så er det sagt.”

“Jeg syntes, det smagte fint nok,” svarer Filip.

“Du er også vant til din mors madlavning. Din standard er desværre alt for lav, knægt. Frysetørret mad giver ikke den rette indsigt i den kulinariske verden.”

“Det er godt med dig, far.” Sønnen finder en smøg med brombærsmag frem.

De begiver sig tilbage mod stalden for at gennemgå mordsagen, inden de skal til køjs.

Hvis de var blevet stående et øjeblik længere på gårdspladsen, havde de med garanti hørt en aggressiv morderisk hvæsen fra krattet få meter væk.

KAPITEL 8

Filip Toft vågner ved en lyd. Nogen går rundt uden for stalden.

“Far,” hvisker han forsigtigt. “Hørte du dét?”

Ronald Toft, der gennem hele sit liv har sovet let, vågner straks og udstøder en svuppende lyd, der leder tankerne hen mod korkproppens frigørelse fra champagneflaskens favntag.

Han rejser sig forbløffende adræt og står i en kampklar position.

“Er der sket et mord, Filip?” brummer han frisk som en kickstartet raketknallert.

Han hopper på stedet.

Filip tysser. “Der er nogen udenfor.”

“Det kan udelukkende være forbryderen,” hvisker Ronald og fremdrager sit selvlysende, specialfremstillede astronomlommeur, der er indstillet nøjagtigt efter rådhusuret. “Kun en luskebuks med fordækte hensigter sniger sig rundt klokken tre om natten.”

Han lister frem til stalddøren og åbner den langsomt. Den jamrer som et døende dyr. De sniger sig udenfor.

Øjnene vænner sig ganske hurtigt til mørket, og kort efter kan de skelne en ukendt person omtrent ti meter fra dem. Skikkelsen har noget i hænderne. En økse.

“Hvem De end er, så kan De ikke skræmme os,” råber Ronald.

“Er det en god ide at tirre ham?” hvisker Filip.

“Spænding frem for alt, Filip,” svarer faderen og strækker næverne frem i boksebevægelser mod slyngelen.

Den ukendte kommer nærmere, hvilket får påklædningen til at fremstå tydeligere. En kedeldragt og en astronauthjelme.

Den maskerede forbryder går til angreb med øksen i et nedadgående hug.

“Pas på, Filip!” udbryder Ronald.

De træder til hver sin side.

Øksebladet rammer jorden. Angriberen løfter våbnet og gør klar til et nyt forsøg. Ronald undviger. Morderen hugger igen ud efter faderen. Og igen.

Der begynder langsomt at tegne sig et mønster. Drabsmanden er udelukkende interesseret i Ronald. Ikke en eneste gang prøver øksemanden at ramme Filip, som nu står på sidelinjen og undrer sig over årsagen.

“Av, for dølen,” jamrer Ronald højlydt, da han bliver snittet på højre skinneben. Han humper bagud, snubler og vælter om på ryggen.

Filip griber hurtigt ud efter sin Colt, men den sidder ikke på sin plads i bæltet. Han må have tabt den i høstakken.

“Satans!” råber han.

Med skaftet hævet over hovedet gør forbryderen klar til nådestødet. Inden banditten når at gøre Ronald kold, høres en stemme fra gårdspladsen:

“Hvad er det dog for et spektakel?”

Hr. Momme kommer løbende mod dem i sit undertøj.

Gerningsmanden retter et kort øjeblik sin opmærksomhed mod gårdejeren, hvilket giver Filip chancen for et flankeangreb. Han kaster sig ind i siden på gerningsmanden, så de begge rammer jorden. Øksen lander på græsset et par meter

væk. Skurken gør sig med lethed fri af Filip og vælger at tage flugten mellem træerne.

“Vi må efter ham!” råber Filip kampklar.

“Lad ham rende,” svarer Ronald, mens han forsigtigt rejser sig. “Han vil snart blive pågrebet.”

KAPITEL 9

Den følgende morgen står turisterne veludhvilede på marken bag gården. Efter mordforsøget er natten forløbet uden yderligere hændelser. Ronald har straks efter attentatet bandageret sit skadede ben. Det er blot et ukritisk snitsår, der ingenlunde har påvirket hans mobilitet.

“Skurke slår aldrig til to gange på samme nat...” har Ronald beroliget sin søn, før de lagde sig til at sove.

Nu spejder de to weekenddetektiver ud over marken.

“Én ting er sikker, min dreng,” udbryder faderen med storladne armbevægelser. “Vi er tættere på opklaringen end som så. Gerningsmanden må have følt sig truet, siden jeg skal vækkes midt om natten med et forsøg på at dekapitere min person.”

Filip gnasker på en gulerod, han har fundet.

“Alt virker meget mystisk. Og det ka' jeg lide.”

Det drypper fra oven.

“Nu begynder det også at regne,” brummer Ronald. “Regn er endnu et tegn på, at klimaks er lige rundt om hjørnet.”

De spadserer tilbage mod stalden. På vejen passerer de Werner Uldrup, der atter står og hugger brænde med sin økse. Samme redskab, der blev anvendt til mordet på Hector og drabsforsøget på Ronald.

Hr. Uldrup ser træt ud. Kan næppe løfte skaffet. Ronald rynker panden.

KAPITEL 10

“Der er noget, jeg ikke kan forstå, min dreng,” siger Ronald. Han lukker staldøren med et smæld og sætter sig på en trækasse. “Øksen gik igennem Hector med en sådan slagkraft, at morderen *må* være et toptrænet muskelbundet.”

Filip kniber øjnene sammen. Den tanke havde ikke strejft ham før nu.

“Jeg kan se, hvor du vil hen,” svarer han og sætter sig i høet. “Ingen af beboerne ser særlig stærke ud.”

“Netop.” Faderen piller ved stemmeskribleren. “Kirsten Bovs er i fuld vigør, men hun er en ældre dame og er derfor ikke i stand til at hugge med så megen kraft. Det samme gælder hr. Uldrup. Han kan knapt løfte øksen. Den eneste, der ville kunne slå hårdt nok er hr. Momme. Han er stor ...”

“... men han overraskede jo skiderikken i går,” afbryder Filip.

“Lige mine ord, sønnike. Hr. Momme kan umuligt befinde sig to steder på én gang. Så langt er vi alligevel ikke nået med duplikationsteknologi.”

Filip trækker et stykke tørret kød op af lommen.

“Man skulle næsten tro, at der var en beboer mere,” mumler han og bider af den medbragte luns proviant.

Det giver et gib i Ronald. Han springer op fra kassen. Damppiben gynger i munden som en jolle på åbent hav.

“Selvfølgelig, knægt!” Han åbner kufferten og haler de blå varmebriller ud i friheden. “Så har mit intellekt alligevel smittet af på dig.”

Manden i filtfrakken placerer varmebrillerne på næseryggen og sparker stalddøren op. Regnen ophører i det samme.

“Hvis der virkelig gemmer sig en ukendt beboer her på gården, vil jeg kunne se ham eller hende øjeblikkeligt. Lad os sondere terrænet og observere alt, hvad der bevæger sig!”

Som et andet desmerdyr spejder han ud over området. Formen af en ko og nogle høns tegner sig for hans øjne. På gårdpladsen står gårdejeren, kokekonen og den praktisk medarbejder og diskuterer.

Ronald kaster et hurtigt blik mod beboerne og drejer derefter hovedet ud mod marken.

“Du milde ...” Den ellers så sindsrolige herre taber den mekaniske pibe ud af munden. Rygeinstrumentet lander på jorden med et klonk.

“Hvad er der galt, far?” hvisker Filip.

“Hør her, knægt.” Han hiver varmebrillerne af. “Der er banebrydende fremskridt i sagen.”

“Fremskridt som i opklaret?” spørger Filip. “Hvad så du?”

Ronald stirrer ud i luften og tænker intensivt. Bag pandebrasken arbejder mandens hjerne på højtryk som det organiske vidunder, det endnu engang viser sig at være.

“Jeg ved, hvordan det hele hænger sammen,” udbryder han.

Filip ser overrasket ud. “Fortæl!”

Faderen vifter afvisende med hænderne og samler sin pibe op igen.

“Ikke nu, Filip,” brummer han bestemt og placerer den på sin plads i flaben.

“Mesterdetektiven fortæller aldrig sin trofaste assistent om sagens sammenhæng før til allersidst. Vi aftaler et møde med beboerne, hvorefter morderen udpeges.

Sådan er det altid. Det drejer sig om spænding og overraskelse. Men først ville en kop kaffe og en småkage gøre godt. Jeg har medbragt termokanden ... ”

“Som du vil,” svarer sønnen, før han tænder en cigaret med rabarbersmag. En sidste forfriskning inden finalen.

KAPITEL 11

En time senere mødes alle foran stalden til afsløringen af den skyldige. Werner Uldrup står med sin økse i hænderne. Han ser irriteret ud. Fru Bovs virker ganske fornøjet, gårdejer Momme har derimod en noget nervøs holdning.

Ronald spankulerer frem og tilbage som en soldat. Han er i sit es. Filip står afventende med hænderne på ryggen. Han mærker efter en ekstra gang. Colten sidder på sin plads i bæltet. Fejltagelsen fra i går må ikke gentages.

Ronald kigger på hver og en og bryder stilheden.

“Hector Jansen blev myrdet i går,” råber han ud over forsamlingen. Hans orange frakke blafrer i vinden som en superheltecape. “Jeg kan berolige alle med, at min søn og undertegnede har fundet den skyldige.”

“Og hvordan hænger det så sammen?” spørger hr. Momme, mens han rækker på tæerne.

“Jeg er glad for, at De spørger,” begynder Ronald. “Ser De: Jeg bed mærke i, hvor dybt mordvåbnet sad i Hectors krop. Placeret med overmenneskelig styrke.”

Ronald skuler fra den ene til den anden.

“Men hvem ville få noget ud af at myrde den fredelige Hector Jansen?”

Drabstidspunktet var kort efter middagstid, hvilket leder os videre til fedtpletterne på mandens skjorte. Jeg spekulerede på, hvor disse pletter mon kom fra, indtil jeg opdagede fru Bovs flæskefacination. Hun har ikke bestilt andet end at fremstille denne ret. Hector indtog altså flæsk kort før sin død, tilberedt af en lusket morder forklædt som ældre dame.” Ronald stirrer på kogekonen med et bebrejdede blik.

“Men hun er ikke en almindelig morder. Hun er en robot!”

“Hvad er det dog De siger?” Kogekonen ser forbavset ud. “Jeg er et menneske af kød og blod som De og Deres søn. Jeg er uskyldig!”

“Næ, nej,” bjæffer Ronald Toft og laver sprællende fagter med hele kroppen. “De er en maskine. Programmeret til at opvarte med flæsk og sovs. Men der er en fejl i Deres system, ikke sandt, fru Bovs? De kan ikke tåle kritik. Kritik får dem til at se rødt, hvilket hr. Jansen måtte sande, da han kritiserede Deres mad.”

Filips øjne vokser sig større.

“Det var derfor, hun prøvede at likvidere dig i nat, far!” udbryder sønnen. “Fordi du også kritiserede hendes madlavning.”

Ronalds svar er en svingende gestus med damppiben.

“Jeg har aldrig kendt mage!” Kirsten Bovs lægger fornærmet armene over kors.

Werner Ulstrup skærer tænder og peger med en benet finger på Ronald:

“Hvis denne dame skulle være et metalmenneske, hvor er så Deres bevis, hr. Toft? Hun ser sgu *ret så* organisk ud for mig.”

“Hør her, min gode mand.” Den piberygende gæst smiler skævt. “Jeg *har* skam mit bevis.” Han gør en kort kunstpause for at trække spændingen ud, inden han selvsikkert fortsætter:

“Min påstand blev bekræftet, da jeg kastede et blik på kogekonen med mine varmebriller. Alle individer omkring hende, selv De, hr. Ulstrup, strålede af varme, som et menneske jo gør, men ikke hende. Hun var kold som et stykke skinkepålæg i en kummefryser i et månekrater. Kirsten Bovs er et forlorent menneske.”

Toft peger anklagende på damen, hvilket får den øvrige forsamling til at rette fokus mod hende. Werner Ulstrup træder et par skridt tilbage med sin økse i forsvarsposition.

Kirsten Bovs knytter næverne.

“Fordømt, jeg er afsløret!”

Hun begynder at ryste, hendes tænder klapper, og øjnene drejer rundt.

“Gid fanden havde Dem, hr. Toft!” skriger hun hysterisk.

Ronald henvender sig til sin søn:

“Du må hellere træde tilbage, knægt. Dette kan gå hen at blive ganske farligt.”

Kirsten Bovs ligner nu en rabiesbefængt kamphund. Hendes falske gummihud flækker på langs og afslører en højteknologisk menneskeefterligning af skinnende stålplader, bolte og møtrikker.

“For satan ...” Werner Uldrup står paralyseret som et dådyr fanget i lyskeglen fra en fragtbil.

Dræbermaskinen flår prompte øksen ud af hænderne på den gamle mand, og skiller hans hoved fra kroppen med et enkelt sving.

Thuck!

Werners krop falder til jorden som et nyfældet træ, mens græsset bliver rødt.

“Dø, afskum!” Robotten hæver våbnet mod Ronald og Filip, der hopper i hver sin retning.

Gårdejer Momme maser ryggen op mod staldmuren i chok.

“Denne ferie har i sandhed været pengene værd!” råber Ronald Toft, mens han undviger et dødeligt øksehug fra den hysteriske robot. Han springer rundt som en anden bokser.

“Du har ret, far,” svarer Filip. “Hold da kæft. Det her er hektisk!”

Han trækker den medbragte Colt frem og sigter på metaldamen.

“Overgiv Dem, fru Bovs, eller jeg degraderer Dem til køkkensi!”

Skurken hylér som en elkedel. Diodeøjnene lyser stærkere. Damp siver ud fra ventilerne.

“Skyd hende, knægt,” råber Ronald i et forsøg på at overdøve spektaklet.

“Javel!”

Revolveren brager løs. Patronerne kolliderer med damen, men penetrerer ikke skroget. De trykkes flade og bliver siddende som små fine køkkenmagneter.

“Hvad i hele hule handskerum?” brøler Filip og hopper nogle skridt tilbage.

“Madammen er skudskikker!”

“Det var pokkers. Vi må hitte på en anden måde at nedlægge slamberten. Hurtigt ... jeg kan ikke kæmpe meget mere endnu. Jeg er jo ikke ung længere.”

“Hun *må* da have en svaghed,” udbryder Filip hurtigt.

Faderen spærrer øjnene op. Noget rinder ham i hu.

“Kritisér hende, Filip! Læg ikke fingrene imellem. Giv alt hvad du har.”

Filip griner fjoget.

“Æh, De er en elendig kok, fru Bovs!” råber han.

Morderens hoved roterer som på en ugle. “Hvad var det, De sagde?”

Jernmennesket stavrer truende hen mod Filip, der hastigt bakker.

“Deres såkaldte kogekunst er en forbrydelse i sig selv, skam Dem!” råber Ronald.

Robotten drejer atter en omgang.

“Jeg finder mig ikke i det!” hylér den og hugger med øksen i flæng, mens metalkroget snurrer og damper.

Filip laver rullefald, da mordvåbnet kommer lidt for tæt på. Han er hurtigt klar igen med en ny bemærkning.

“Jeg har set havefliser med en blødere konsistens end Deres stegte flæsk.”
“Miskmask og gøgemøg er det eneste, De kan præstere!”

De nedværdigende kommentarer svækker robotten voldsomt.

Schip ... schip ... drrisch ... hiitch ...

Det falske menneske knaser og knitrer som en pose franske kartofler og skifter skær fra kølig sølv til glødende orange.

“I dækning!” advarer Ronald.

Detektiverne kaster sig på jorden.

I et blændende lys eksploderer robotten, så tandhjul, metalstumper og brændende plastic flyver i alle retninger. Gnister og røg fylder luften.

Bortset fra flammernes knitrende fortæring af metalresterne bliver der omsider stille.

Turisterne hjælper hinanden på benene. De har begge sod i ansigterne og er blevet påført rifter og sår, men skaderne ser ikke alvorlige ud.

“Sikke en afslutning,” pruster Ronald Toft veltilfreds. “Jeg mindes de gode gamle dage under krigen.” Han børster støv af frakken.

“Hørt,” medgiver Filip.

De bryder ud i en hjertelig latter, der sekundet efter ebber ud i hosten og hakken. Osen er slem. En blanding af brændt plastic og olie.

Alf Momme har ikke været lige så heldig som turisterne. Han ligger stiv som en pind på græsset med et stykke brændende metal stikkende ud af panden.

“Det ser ud til, at vi er de eneste, der overlevede eksplosionen.” Filip tænder veltilpas en kirsebærcigaret.

“Hvor heldig kan man være?” klukker Ronald. Han bøjer sig ned over hr. Momme og lukker hans øjne i.

Den velkendte metalliske kvindestemme taler atter over gæsternes hoveder:

“Toft senior og junior. Til lykke. De har fuldendt en Homicide Vacation. De bedes følge stien tilbage, hvorfra de ankom, så De kan blive lukket ud af kuplen. Et diplom med guldramme venter Dem. Det vil glæde os, hvis De vil evaluere Deres ophold samt donere et selvbestemt beløb til Jansens, Ulldrups og Mommers begravelser og efterladte. Tak og på gensyn ...”

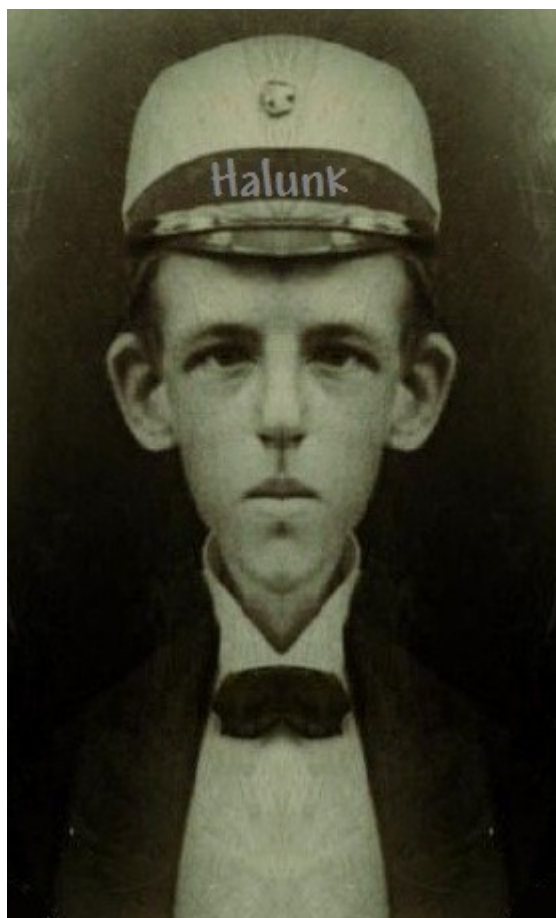
“Svedigt!” jubler Filip. “Den her ferie har kanyleme været god. Tak, far.” Han giver senior et bjørnekram.

“Tak ikke mig, sønnike. Tak *overbefolkningen*,” griner Ronald hjerteligt. “Husk på, at vores ferie ikke havde været mulig, hvis der ikke var et så anseligt behov for bestandnedskæring i vor race, homo sapiens.”

“Nå, ja.” Filip ler.

Ronald trækker sit astronomlommeur frem og kigger på klokken.

“For syv sytten, Filip; vi må af sted! Ferien er ikke forbi endnu. Vi skal til Rødby! Jeg har bestilt et døgnophold i badelandet Svømmer Med Hajer.”

Forfatteren

BARYL NIDDING HALUNK

har gennem flere år
underholdt en tusindtallig læserskare
med reportager og selvoplevede eventyr
i netavisen Landsbytossen.dk

“Øksemord under feriekuplen”
er hans første roman.

Send gerne denne e-bog
videre til venner og bekendte, som har

fortjent en sådan oplevelse, men husk
venligst først at overføre den beskedne udsalgspris
på **kr. 9,85** incl. moms til vor bankkonto
6610 0006277185

Skriv "Øksemord" i meddelelsesfeltet,
så kommer beløbet frem til rette modtager.

På gensyn i de næste kvalitetsudgivelser fra

Find os [på facebook](#) og følg os her:

Nyt dansk roman forlag.wordpress.com

(...und das ist ein Befehl!)